

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. , 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПИРДОП, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Д.И.П.

при участието на секретаря И.П.П.

като разгледа докладваното от Д.И.П. Административно наказателно дело №
20231860200139 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на И. Е. Т., с ЕГН: *****, депозирана чрез адв. М. Л. от
САК, срещу Заповед за задържане на лице № *****/15.06.2023г., издадена от А.А.А. на
длъжност „младши автоконтрольор“ при РУ на МВР-Пирдоп към ОДМВР-София.

В жалбата се изразява становище, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради
съществени процесуални нарушения (чл.146, т.2 и т.3 АПК), неправилно приложение на
материалния закон (чл.146, т.4 АПК) и несъответствие с целта на закока (чл.146, т.5 АПК).
Сочи се, че съгласно чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР в заповедта за задържане следва да бъдат
посочени фактическите основания за задържането, което в конкретния случай не е сторено
надлежно. Соци се, че словесното формулиране на основанията за задържането, че са налице
данни за извършено престъпление по чл.343б, ал.3 НК, а именно: „управление на МПС след
употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния ред“, не
изпълнява изискванията на закона, защото задържаното лице не може да разбере
фактическите рамки на основанията, което е послужило да бъде ограничено правото му на
лична свобода и неприкосновеност (чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България и
чл.5 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи). Твърди се, че нито
задържаният, нито контролиращите съдебни инстанции могат да научат въз основа на
заповедта за задържане на коя дата и на кое място се твърди, че задържаното лице е
управлявало МПС; МПС не е индивидуализирано; не е отразено и дали е установена

употреба на наркотични вещества или техни аналози; не е отбелязано как е установена тази употреба – с полеви тест или медицинско изследване и какво точно вещество е установено. Посочването на всички тези обстоятелства било императивно задължително, тъй като е недопустимо задържаният да научи пълните основания за ареста си впоследствие, а съдът при съдебния контрол на заповедта да „добавя“ или „извежда“ елементи на фактическото основание въз основа на други източници, стоящи извън обжалваната заповед за задържане. Сочи се, че съдебната практика по приложението на чл.6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на ЕП и Съвета от 22 май 2012г. относно правото на информация в наказателното производство посочва, че тази норма следва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането да съдържат цялата необходима информация, за да има задържаното лице възможност ефективно да оспори законосъобразността на задържането си. Тази информация трябвало да съдържа именно описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които са известните им време и място на настъпване на фактите и формата на конкретното участие на задържаното лице в предполагаемото престъпление. Сочи се в жалбата още, че атакуваната заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон и неговата цел. Съгласно чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което имат данни, че е извършило престъпление. Тълкуването на посочената норма обаче сочело на извод, че задържане на лице, заподозряно в извършване на престъпление, не е необходимо във всички случаи, а само когато това отговаря на целта на закона, т.е. когато има обосновано предположение, изведено въз основа на конкретни факти от миналото или настоящето, че дадено лице няма да се яви пред компетентните органи във връзка с разследването на престъпление или ще извърши друго престъпление, или ще се укрие след като вече е извършило такова. Затова за издателя на заповедта било задължително да посочи ясно и изчерпателно защо в конкретния случай е било наложително жалбоподателят да бъде задържан. Липсата на изложени факти в заповедта водела до извод, че такива не са били налице, респ. че задържането е било ненужно. Фактологическият дефицит в тази насока имал за резултат съществено нарушение на закона, което е ограничило правото на защита на задържаното лице, а това било самостоятелно основание за отмяна на обжалвания индивидуален административен акт. Твърди се още, че предвид липсата на доказателства за обратното, мл.автоконтрольор А.А.А. от РУ-Пирдоп не е бил компетентен да издаде процесната заповед. Сочи се, че невъзможността на държавните органи да съставят актове в съответствие със закона (материален и процесуален) не следва да бъде в тежест на гражданите и следва да бъде санкционирано чрез отмяната на тези актове. Подадено е и допълнение към жалбата, с което бива заявено, че материалите по досъдебното производство не могат да послужат в настоящото производство за попълване на фактологичния дефицит, от който страда процесната заповед за задържане. Сочи се, че всеки е невинен до доказване на противното с влязла в сила присъда и дори само на това основаание констатациите на органите на досъдебното производство нямат обвързваща настоящия съд сила, а служат единствено за формиране вътрешно убеждение на прокурора. Дори да било налице основание за повдигане на обвинение спрямо И. Т. за извършено престъпление от общ

характер (каквото не му е повдигнато), това не променяло по никакъв начин извода, че задържането му по ЗМВР е било ненужно и следователно заповедта е незаконосъобразна. Иска се съдът да отмени обжалваната заповед и да присъди на жалбоподателя направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят И. Т. не се явява, но се представлява от своя процесуален представител- адв. М. Л. от САК, който поддържа жалбата. Моли да се отмени обжалваната заповед по изложените в жалбата и допълнението съображения. Заявява, че задържането на лице като принудителна мярка следва да става в рамките на закона, а това включва в заповедта ясно и подробно да пише защо лицето се задържа, като написаното да може да се разбере от гражданин без юридическо образование, тъй като на неговия подзащитен цитирани разпоредби от НК и ЗМВР не му говорят нищо. Сочи, че заповедта следва да съдържа фактическите основания за задържането и те не могат да бъдат допълвани чрез други документи извън заповедта, които не се и връчват на задържаното лице. В този смисъл, приложеното досъдебно производство не могло да служи за обосноваване задържането на И. Т., още повече, че това производство не е приключило с влязла в сила присъда. Твърдението, че техническото средство е показало наличие на наркотични вещества не създавало особена сигурност, че това е така, поради недостатъчна достоверност на показанията на техническите средства. Дали И. Т. е имал в кръвта си наркотични вещества щяло да се знае с по-голяма сигурност когато има медицинска експертиза. Адв.Л. сочи освен това, че не всяко лице, което е извършило противоправно деяние трябва да бъде задържано. ЗМВР казвал, че се задържа само този, който ще попречи да се извърши разследването спрямо него. В случая И. Т. спрял при полицаите да се оплаче от друг човек, изпробван бил с техническо средство за наркотици, снета му била самоличността, не е осъждан, нямало причина да се смята, че той ще се укрие или затрудни разследването. Да се задържа всеки било недопустимо и несъобразено с целта на закона. В този смисъл, освен че заповедта била незаконосъобразна от формална страна, тя била незаконосъобразна и с оглед целта на закона. Освен отмяна на заповедта, адв.Л. претендира и присъждане на разноски в размер на 1510.00 лв.

Ответникът по жалбата – А.А.А. на длъжност „младши автоконтрольор“ при РУ на МВР-Пирдоп към ОДМВР-София, лично се явява в съдебно заседание и оспорва жалбата, като моли същата да бъде оставена без уважение и да се потвърди издадения административен акт. Счита, че издадената от него заповед е законосъобразна, като казва, че е изпълнявал разпорежданията на ръководството, а те са в насока, че следва да пусне заповед за задържане на всяко лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В случая имало такива данни- че лицето управлява МПС след употреба на наркотици, тъй като е тестван два пъти, с отделни касети и двете проби са били положителни. С чуждите документи, които имал, самоличността му трудно могла да бъде установена, а впоследствие се оказало, че има лична карта, която не представя. Сочи, че заповедта е бланкова и това, което е приложено по делото е бланката, към която вървят още декларации.

С оглед събраните по делото доказателства, след преценка възразженията и становищата на страните, на действащата и приложима нормативна уредба, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2023 г. в РУ-Пирдоп при ОДМВР-София е било започнато разследване в рамките на ДП № 104/15.06.2023г. по описа на РУ-Пирдоп при ОДМВР-София, образувано и водено за престъпление по чл. 343б, ал.3 НК. Разследването се провеждало под надзора на РП-Елин Пелин, ТО-Пирдоп. Не се установява да има повдигнато и предявено обвинение по горепосоченото ДП, като по същото е взета ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР по отношение на лицето И. Е. Т., с ЕГН: *****.

От обясненията на съставителя на Заповедта – А.А., бе установено, че е издал процесната заповед за задържане, тъй като имало данни, че лицето И. Т. управлява МПС след употреба на наркотични вещества, доколкото е бил спрян за проверка, направен му е тест с техническо средство, който е отчетел положителен резултат за употреба на наркотични вещества, след което, по желание на лицето, е направен втори тест, с друга тестова касета, който също отчетел положителен резултат. Поради това съставителят на заповедта изпълнил разпорежданията, които имал от ръководството на РУ-Пирдоп- да задържа всяко лице, за което има данни, че е извършило престъпление и издал срещу Т. процесната заповед. Сочи, че в такива случаи няма възможност да преценява дали да задържи лицето или не. Сочи, че е издал заповедта по бланката, която се използва за издаване на всяка една заповед за задържане, като се променя само нарушението, членът по НК и номерът на досъдебното производство. Издателят на заповедта твърди, че Т. е бил запознат заради какво деяние бива задържан.

В хода на съдебното следствие бе присъединено ДП №104/2023г. на РУ-Пирдоп /пр.пр. №845/2023г. по описа на РП-Елин Пелин, ТО-Пирдоп/, в чиито корици се съдържат: докладни записки, АУАН серия GA № 981909/15.06.2023г., съставен срещу И. Т., протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, талон за медицинско изследване № 123111, съставен от А.А.А., протокол за медицинско изследване на ЦСМП- София, резолюция № 23-0347-М000014 от 15.06.2023г. на Началник група в РУ-Пирдоп към ОСМВР-София за прекратяване на административнонаказателно производство по АУАН, 2 бр. Заповеди /№ 23-0347-000061 и № 23-0347-000062/ за прилагане на принудителна административна мярка от 15.06.2023г. спрямо И. Е. Т., справка за нарушител/водач на името на И. Е. Т., протоколи за разпит като свидетели на И.И.К. и А.А.А., постановление за назначаване на химическа експертиза.

От материалите от досъдебното производство се установява, че на 15.06.2023г. мл.автоконтрольор при РУ-Пирдоп, ОДМВР-София- А.А.А. е съставил АУАН серия GA № 981909/15.06.2023г. в присъствието на свидетеля И.З. против И. Е. Т. за това, че на 15.06.2023г. в 08:30 часа в гр.Златица, на кръстовището на ул. „Гео Милев“ и ул. „Събо Милков“ в посока към гр.Пирдоп управлява МПС лична собственост с регистрация от Канада номер ***** след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство Дрегер DrugTest 5000 с фабричен номер ARMB-0026, тариран до

01.2024г. и тестова касета ARSA-0981, годна до 05.2024г., скалата на който отчела наличие на „СОС“ в отбраната слюнка от устната кухина. Посочено е в АУАН, че проба номер 326 в 08:46 ч. на 15.06.2023г. е показана на водача и той пожелал да даде втора проба с номер 328 в 09:03 часа на 15.06.2023г., също положителна за „СОС“. Посочено е още в АУАН, че на водача е издаден талон за медицинско изследване номер 123111 със стикер А070597. Посочено е в АУАН, че лицето виновно е нарушило чл.5, ал.3, т.1, предл.2 ЗДвП- управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Посочено е в АУАН, че са иззети като доказателства: СУМПС образец Канада номер ***** и СРМПС образец Канада номер *****, както и 1 бр. Регистрационна табела с номер *****. Цитираните документи са отнети със заповеди за прилагане на принудителна административна мярка от 15.06.2023г. АУАН е подписан от актосъставителя, свидетеля по АУАН и соченото за нарушител лице и препис от акта е връчен на лицето срещу подпис. Видно е, че на И. Е. Т. е издаден и талон за медицинско изследване, в който нарушението също е описано и е връчен на И. Т. в 11:10 часа, като в талона същият е записал собственоръчно, че не е съгласен с показанието и ще даде кръвна проба. В талона е описано, че следва да се яви във ФСМП-гр.Пирдоп до 120 минути от връчването на талона за медицинско и химическо изследване. Проба от кръв и урина на лицето е била взета във ФСМП-Пирдоп в 12:15 часа, видно от представения протокол. С мотивирана резолюция № 23-0347-М000014 от 15.06.2023г. М.М.-началник група в ОДМВР-София е прекратила административнонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 981909 от 15.06.2023г. против И. Е. Т., тъй като са установени признаците на извършено престъпление по чл.343б, ал.3 НК. Като свидетел в рамките на досъдебното производство е разпитан издателят на обжалваната заповед за задържане, който подробно е обяснил какви действия е извършил спрямо И. Т. на 15.06.2023г. и че го е спрял за проверка заради неправилно изпреварване, но при проверката за наркотични вещества две поредни проби са дали положителен резултат, като лицето не се съгласило с резултатите на техническото средство, пожелало да даде кръв за изследване, издаден му бил талон и било съпроводено до сградата на ФСМП-Пирдоп, където му била взета кръв за експертиза. Казва, че е съставил АУАН на И. Т., предявил му го, а той го получил и подписал без възражения. След това бил съпроводен до сградата на РУ-Пирдоп, където се изготвила заповед за задържане на лице за срок до 24 часа.

Приобщена е по делото и административната преписка, съставена във връзка с атакуваната Заповед за задържане на лице рег. № *****/15.06.2023г. В преписката по издаване на оспорената заповед, предоставена от началника на РУ на МВР-гр.Пирдоп при ОДМВР-София се съдържат: самата заповед; декларация, изходяща от И. Е. Т. за запознаване с правата му; протокол за обиск на И. Е. Т. от 15.06.2023 г.; разписка за върнати вещи и пари на задържано лице И. Е. Т.; 2 бр. фиша за спешна медицинска помощ от 15.06.2023 г. издадени от Център за спешна медицинска помощ - София.

Видно от самата заповед, тя е била издадена на 15.06.2023 г. в 08,46 часа от А.А.А. - на длъжност „мл.автоконтрольор“ при РУ на МВР-Пирдоп, ОДМВР-София, с която на

основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ е разпоредено задържане на жалбоподателя И. Е. Т. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на РУ-Пирдоп. Посочено е в заповедта основание: „за това, че за лицето съществуват данни, че е извършило престъпление по чл.343б, ал.3 НК и е образувано БП – 104/2023г., а именно: Управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния ред“. Заповедта е подписана от задържаното лице, като в нея е отразено и връчване на екземпляр на задържания. Задържаното лице - жалбоподателят И. Т., е освободен на 15.06.2023 г. в 16:49ч. Видно от останалите документи по преписката, на задържаното лице е направен личен обиск, запознато е било с правата, които има, в писмен вид, направена е била медицинска преценка, че лицето е клинично здраво и може да бъде задържано. Впоследствие същия ден, при освобождаване на лицето, отново му е направен медицински преглед и са му върнати личните вещи.

Съдът кредитира приобщените по делото писмени доказателства, тъй като същите са непротиворечиви по между си и от тях се установяват събитията от 15.06.2023г., свързани с процесното задържане на И. Е. Т., заповедта за извършване на което бива оспорена по съдебен ред.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът направи следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По своята правна същност задържането за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 вр. с чл.73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, която има за цел чрез задържане на лицето да се предотврати възможността то да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Като всяка ПАМ създава неблагоприятни последици на адресата си с цел постигане на определен правен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по чл.72 ЗМВР би могла да има превантивен или преустановителен характер. Тази мярка няма характера на санкция за осъществено поведение в разрез с установените обществени правила и ред, нито на принудителна мярка по реда на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, а е предвидена като средство за преустановяване на дадено противообществено поведение и създаване на условия за ефективно и своевременно изпълнение на правомощията на полицейските органи. За прилагането и е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, който включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено конкретно от задържаното лице - в случая от И. Е. Т..

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК.

За валидност на конкретния административния акт е необходимо да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган - А.А.А. на длъжност „мл.автоконтрольор“ при РУ-Пирдоп, ОДМВР-София, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 ЗМВР. Видно от обнародваната в ДВ Заповед на министъра на вътрешните работи № 81213-140 от 24.01.2017 г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР за служители по чл.142, ал.1, т.1 и 3 и ал. 3 ЗМВР длъжностните лица в съответното министерство на различните като разновидности длъжности „младши автоконтрольор“ са полицейски органи. Издалият процесната заповед орган се явява длъжностно лице, визирано като оправомощено да осъществява задържане съгласно чл.72, ал.1 ЗМВР. Оспорването на компетентността на издателя на заповедта е неоснователно, доколкото не се оспорва фактът, че същият е полицейски служител на посочената длъжност, а и последният се явява и легитимира в съдебно заседание като такъв и на съда е служебно известно длъжностното му качество.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл.74, ал.3 и 6 ЗМВР. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал.2, т.6, букви „б“ – „е“, заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Противно на твърденията на жалбоподателя, заповедта е издадена в изискуемата от закона форма и съдържа всички задължителни реквизити по чл.74, ал.2 ЗМВР. Безспорно заповедта за задържане по чл.72, ал.1 ЗМВР представлява индивидуален административен акт и като всеки административен акт, същата следва да бъде мотивирана, а така също и да се посочи в нея кое е конкретното правно основание /разпоредба от закона/, въз основа на което се издава. В този смисъл е и текстът на чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР, където е разписано, че заповедта за задържане съдържа описание на фактическите и правни рамки на задържането. Заповедта за задържане представлява индивидуален административен акт, който се издава в особена обстановка. Въпреки това, същият трябва да бъде мотивиран, като бъдат посочени правната норма и конкретните факти, дори и накратко, наложили издаването му.

Настоящият съдебен състав приема, че в обжалваната заповед за задържане са посочени достатъчно конкретно и ясно правната норма и фактическите обстоятелства, въз основа на които същата е издадена. В административния акт изрично е записано, че задържането е на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, като е уточнено, че са налице „данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал.3 НК и образувано БП-104/2023г., а именно: Управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. С посочването на тези обстоятелства

оспорената от И. Т. заповед се явява мотивирана в достатъчна степен, поради което не е нарушено правото на жалбоподателя да разбере въз основа на какви данни е ограничено правото му на лична свобода и придвижване, както и какво точно е наложило прилагането на процесната мярка. В подкрепа на изложеното по-горе са мотивите към Решение №16596 от 05.12.2019 г. на ВАС по адм.д. №6616/2019 г. и Решение №17401 от 18.12.2019 г. на ВАС по адм.д. №14393/2017 г.

Процесната заповед за задържане действително е с лаконично съдържание, но в случая - достатъчно, тъй като още към периода, в който са били осъществени процесните проверка и задържане, на задържаното лице - било пряко, било косвено, но напълно еднозначно, са били съобщени основанията за неговото задържане - за извършването на какво престъпление се подозира, включително с конкретизиране на време, място и начин на извършване, както и въз основа на какви фактически данни. Липсва изрично законово изискване в Заповедта за задържане да се посочва детайлна информация по казуса - в случая какво е било техническото средство, кой е номерът на пробата, къде и кога е бил спрян водачът и пр. И. Т. е бил запознат освен със заповедта за задържане, още и с визираните по-горе протокол за проверка за съответната употреба, талон за изследване и АУАН (видно и от самите съответни книжа), поради което уважаването на доводите за процесуална незаконосъобразност на задържането от гледна точка на пороци на заповедта за задържане досежно нейната информативна функция не би довело до нищо друго, освен до постигането на резултата на забранената от чл.57, ал.2 КРБ злоупотреба с право. В този смисъл, не може да се възприеме доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че доверителят му не е бил наясно за какво бива задържан. Същият е бил активен участник в извършените действия, при които два пъти е тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и са му показани положителните резултати от тестовете. Съставен е АУАН в негово присъствие, в който подробно са изложени всички детайли за време, място и начин на извършване на деянието и неговото установяване, препис от който АУАН му е връчен срещу подпис и макар АУАН да не е цитиран конкретно в заповедта за задържане, предвид връчването на същия, съдържащ подробни факти, посочените в заповедта за задържане фактически основания са достатъчни, а и е цитиран номерът на досъдебното производство, в което се съдържат документи, с които Т. е бил запознат. С други думи, изискванията относно информирането на задържаното лице както съгласно КЗПЧОС, така и съгласно българското законодателство (чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР), в действителност (практически) са били изпълнени. Имайки предвид особеностите на конкретния случай, сочената от страна на жалбоподателя (чрез неговия процесуален представител) практика на ЕСПЧ не води до по-различни изводи, касателно крайния изход от делото, а нетълкувателната съдебна практика на ВАС е двупосочна и съдът се солидаризира с тази, посочена в предходния абзац, като счита, че в конкретната Заповед за задържане информацията за евентуалното престъпно деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема. Поради това РС-Пирдоп намира, че посочените фактически и правни основания в Заповедта са били достатъчни, за да разбере задържания причината за задържането му, т. е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето. Следва де се посочи, че издаването на

подобна заповед за задържане не представлява привличане на обвиняем, а още по-малко повдигане на обвинение, поради което не е необходимо да бъде подробно мотивирана, с детайлно посочване на всички обстоятелства относно престъплението - време, място и начин на извършване, пострадал от деянието, причинени вреди, конкретни доказателства, каквито изисквания има към съдържанието на постановлението за привличане на обвиняем /чл.219, ал.3 НПК/ и към съдържанието на обвинителния акт /чл.246 НПК/.

Обсъдените по делото доказателства обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, а именно - наличие на „данни“, че задържаното лице е извършило престъпление. Понятието „данни“ по смисъла ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл.207, ал.1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК и да бъде повдигнато обвинение, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. За да бъде наложена ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл.72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление или съпричастност към извършването на такова, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство или повдигане на обвинение, но да са достатъчни към момента на задържане да се направи извод, че вероятно задържаното лице е извършило престъпление или е съпричастно към такова. В случая към момента на задържане преценката за наличие на данни за противоправно поведение, която е в рамките на оперативната самостоятелност на органа, е обоснована. Към сочения момент, за да бъде наложена мярката не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, а е достатъчно само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него. Задържането по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР не представлява вземане на мярка за неотклонение по смисъла на чл.63 и следващите от НПК и в подобни случаи не е необходимо да е налице обосновано предположение за извършено престъпление, както и не е необходимо наличие на доказателства за реална опасност от укриване или извършване на престъпление от страна на задържания. Достатъчно е наличие на данни за евентуално извършено престъпление, каквито данни в настоящия случай са били налице, предвид че лицето е установено да управлява автомобил и две поредни проби с техническо средство са отчели положителен резултат за употреба на наркотични вещества. Тук е мястото да се отбележи и че развитието на наказателното производство /т.е. дали в случая химическата експертиза, която все още не е изготвена, ще излезе положителна за наркотични вещества и дали производството ще бъде прекратено или ще бъде повдигнато обвинение/ няма отношение към законосъобразността на мярката по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР.

Не е налице твърдяното нарушение на чл.6 АПК. Твърдението, че издаването на заповед за задържане в случая превишава целта на закона, е невярно. Задържането по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР за срок до 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.23 вр. чл.22 ЗАНН - административно разпореждане на орган на власт,

непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие (в този смисъл е Решение № 1135 от 3.02.2016 г. на ВАС - V отд. по адм. дело № 616/2015 г. и други). Само наличието на данни за извършване на престъпление са достатъчни за налагане на мярката, за да бъде препятствана възможността за извършване на престъпление, тъй като е съществувала опасността лицето отново да се качи да управлява МПС под евентуалното въздействие на наркотични вещества, ако такива в действителност са били употребени от него. В случая издаването на Заповедта не превишава целта на закона, тъй като задържането се обосновава от нуждата да се защити обществото като се преустанови управлението на превозни средства от лице, евентуално употребило наркотици. Вземането на мярката е било превантивно и срещу евентуално укриване на лицето, което е било с автомобил с чуждестранен номер и е имало чуждестранни документи, което означава, че същото евентуално би могло да напусне лесно страната. Посочването на целите, които има конкретното задържане, не се явява необходимо съдържание на заповедта за задържане. Наложена мярка е и пропорционална - ограничението на правото на придвижване за срок до 24 часа не нарушава в по-висока степен от необходимото правата на лицето. Налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл.5, § 1, б. „с“ КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Съобразявайки гореизложеното, съдът счита, че жалбата следва да се остави без уважение като неоснователна, а обжалваната заповед да се потвърди като правилна и законосъобразна, тъй като при извършената цялостна и служебна проверка съдът не установи основания за незаконност на процесното задържане. При такъв изход от делото нормативни основания за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя не са налице.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. четвърто АПК, Районен съд-Пирдоп

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Заповед за задържане на лице с рег. № ***** от 15.06.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор А.А.А. при РУ на МВР- гр.Пирдоп към ОДМВР-София, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е разпоредено задържане на И. Е. Т., с ЕГН: *****, с постоянен адрес в град *****, ж.к. „*****“ № **, ***** за срок до 24 часа,

като ЗАКОНОСЪОБРАЗНА и ПРАВИЛНА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, пред АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ ОБЛАСТ.

Съдия при Районен съд – Пирдоп: _____